

Het geweer over den schouder verliet zij het dorp (Blz. 650).

De vrouw die de herberg open hield, verscheen in de gelagkamer, een groote sluitmand dragend en zei tot haar man, die achter den toog stond:

— Ik ga naar den kapitein der « Hormigas ».

— Veel groeten aan de vrienden, sprak de hospes.

De beheerder sprong als door een veer be-wogen recht en versperde den weg aan de vrouw, die naar de deur wilde.

— Een oogenblik, want ik heb u iets belangrijks te vragen.

— Vooruit er mede, want ik heb geen tijd te verliezen.

— Wilt ge duizend frank verdienen?

— Dat hangt er van af hoe.

— Met mij een grooten dienst te bewijzen.

— Wat verlangt ge?

— Laat mij deze mand aan boord brengen.

— Neen, dat moet ik zelf doen.

— Mag ik u dan vergezellen?

— Onmogelijk.

— Ik voeg er duizend frank bij.

— Ge zoudt toch den voet niet op de « Hormigas » mogen zetten...

— Drieduizend...

De baas kwam achter zijn toog uit. De geldsom had hem bekoord.

De beheerder bemerkte het.

— Vierduizend, zei hij.

— Er is misschien wel een mouw aan te passen, meende de herbergier.

— Hoedat? vroeg zijn gade.

— Neem dezen heer mede als onze knecht.

— Zoo ziet hij er nog al uit!

— Hij is niet veel grooter en niet veel dikker dan ik... Dat hij zich verkleede...

— Dat gaat, sprak de beheerder, die zich aan een stroopijltje zou hebben vastgeklampt en nu met beide handen den stok greep die hem werd toegestoken.

— Mij goed, stemde de waardin toe, maar dan met spoed, want ik zou al aan boord moeten geweest zijn en ge weet, beste man, hoe alles er tot in de puntjes geregeld is.

Met een plunje van den hospes werd er van den beheerder die ook onder 't scheermes van den baas moest, een herbergknecht gemaakt, die de mand opnam en met de vrouw naar de « Hormigas » toog...

— Er zijn nog duizend frank voor u bij, zei hij onderweg tot zijne gezellin, als ge mij in de gelegenheid brengt met de Tijgerkat een paar woorden te wisselen.

De herbergierster bleef staan en keek haren knecht diep in de oogen.

— Waarom ?

— Moet ik u dat zeggen ?

— Zeker, want ik wil weten of gij niets in het schild voert tegen onzen heer Calchas...

De beheerder lachte met overtuiging.

— Ik ken hem niet eens en wensch hem niet het geringste kwaad, wel al wat voor hem goed is... De zaak gaat de Tijgerkat alleen aan... Eene liefdezaak... Een paar woorden vanwege een mooi meisje...

— Dat er vijfduizend frank voor over heeft !

De beheerder was schier afgevangen en aarzelen zou heel het spel doen mislukken.

Zonder dralen, op goed valle het uit antwoordde hij:

— Het is eene vrouw van goeden huize, die dol verliefd is op den roodhuid...

De waardin glimlachte:

— Eene aardige keuze... Nu, ik weet dat de Tijgerkat reeds vele avonturen beleefd heeft. Ik zal het beproeven... Tegen tweeduizend frank, niet waar ?

— Nu gij weet dat er geld zit, maakt gij er gebruik van... Als het zijn moet, top !

— Er zal voor u nog veel meer overschieten, he ?

— Dat spreekt... Ik werk niet voor een « dankje Mijnheer »...

Zoo bereikten zij de « Hormigas »...

De wachtman wilde er niet in toestemmen den knecht aan boord te laten komen...

— Ik draag die mand niet zelf, zei de herbergierster... Dat de kapitein ze dan maar kome halen... Ik heb hem ook wat te zeggen... Ik wacht hier...

Vrouwenlist gelukt meest altijd.

Het bevel kwam ook den knecht op de « Hormigas » toe te laten...

Hij droeg de mand in de kajuit van den bevelhebber van het schip en bleef daarbuiten staan...

Hoe kreeg de vrouw het gedaan, dat heeft de beheerder der agencie nooit geweten, maar de Tijgerkat werd bij den kapitein geroepen, bleef eenige oogenblikken bij dezen laatste en trad weer voorbij den herbergknecht.

Deze greep hem bij de mouw van zijn kleed.

— Ik moet u over belangrijke zaken spreken, fluisterde hij hem nauw hoorbaar toe.

— Waar ? Wanneer ?

— Dezen avond tien uur, hier aan den wal.

— Goed... Ik zal komen...

En de roodhuid zette zijnen weg voort.

Eenigen tijd later kwam de waardin te voorschijn, beval den knecht de mand uit de kajuit te halen en ze mee te dragen...

— Het gaat opperbest, dacht de bestuurder... De patroon zal tevreden wezen...

Maar, bij den wachtsman gekomen, ging het niet meer goed, waaruit te leeren is dat men nooit mag denken dat het schaap in huis is, als het dier nog maar met den kop door het deurgat is...

— Moogt de « Hormigas » niet verlaten... De bazin wel, gij niet... De mand is ledig en de vrouw kon ze gemakkelijk zelf dragen...

— Maar, ik heb hier niets meer te maken...

— Dat gaat me niet aan... Ik voer de bevelen uit die mij gegeven zijn geworden...

— Dan blijf ik ook hier, zei de herbergierster, die aan de zesduizend frank dacht.

— Dat gaat niet... Gij moet het schip verlaten...

— Ik kom zoo dadelijk, zei de beheerder... Verwittig den baas...

De waardin ging schoorvoetend henen...

Toen zij uit het zicht verdwenen was, kwam er een officier, die den beheerder verzocht hem te volgen.

Hij bracht hem in een salon, rijk bemeubeld en versierd, en verzocht hem te gaan zitten.

De deur werd langs buiten op slot gedaan.

— Geknipt ! dacht de gevangene... Zou de Tijgerkat mij verraden hebben ?... Het is anders niet mogelijk... De herbergierster ?... Neen, die heeft haar woord gehouden en verliest er een mooi sommetje bij... Het noodlot achtervolgt me...

Eenige oogenblikken later werd de deur geopend en de kapitein van het schip, voorafgegaan door een slanke doch niet meer jonge man, met gebruind gelaat, trad in de kamer.

Zij gingen zitten...

De beheerder stond recht.

— Mag ik weten, zoo riep hij uit, wie u het recht geeft...

— Neen, zoo niet, zei op afgemeten toon de bruine man, want dat zijn geen woorden in den mond van een herbergknecht, heer bestuurder der « Agence Queepère y Condaros ».

De beheerder zakte op zijnen stoel.

— Gekend, dacht hij... Onnoodig tegen te spartelen...

En op kalmen toon, die door het beven zijner stem werd tegengesproken, zei hij:

— Wat verlangt ge van mij, heeren?

— Zoo gaat het beter, alhoewel gij ons niet maar wij u vragen zullen stellen... Ik geloof dat zulks in deze omstandigheden volkomen ons recht is.

— Inderdaad...

— Wij verlangen diensvolgens te weten waarom gij als knecht verkleed en op slink-sche wijze op de « Hormigas » gekomen zijt? Wat had uwe agencie hier wel verloren?

— Dat is een beroepsgeheim.

— Wist de herbergierster er iets van? Ik vraag u dat zoo maar terloops, om te weten of ik in deze vrouw en haar man nog vertrouwen mag stellen.

— Op mijn eerewoord, zij heeft er hoege-naamd niets van geweten.

— Waarom heeft zij u dan geholpen om hier aan boord te komen? Want dat heeft zij toch, naar ik meen.

— Om mij dienst te bewijzen. Ik ben een harer goede klanten, een vriend van haren echtgenoot en ik maakte die brave lieden, die niet slimmer zijn dan het van hen te verlangen is, diets dat ik de « Hormigas » eens wilde van dichtbij zien...

— Ja, slim zijn ze niet... Ik geloof u... Om terug te komen op mijne eerste vraag: wat kwaamt gij hier zoeken?... Beroepsgeheim, dat is een al te gemakkelijk antwoord... Gij bevindt u in mijne macht, en ik geef u den raad mij met de waarheid te antwoorden.

— Dat gaat niet...

— Ik zal u wat helpen, om u den uitleg te vergemakkelijken... Uw patroon, de heer Queepère heeft u uitgezonden...

De beheerder der agencie behield het stil-zwijgen...

— Hij heeft u de noodige onderrichtingen aan boord van zijn yacht de « Condaros » gegeven.

— Ik geloof, dacht de beheerder, dat de vent een zoo degelijken detective-dienst bezit

als wij zelf, want hij is goed op de hoogte.

En hij antwoordde:

— Vermits gij het weet, moet ik het u niet zeggen!

— Hij heeft u bevolen, zoo ging de bruine man voort, kost wat kost op de « Hormigas » te komen, om er na te gaan of er geen jonge vrouw aan boord is... Is dat zoo?

— Nu loopt hij mis, dacht de gevangene, en ik kan volmondig bekennen.

En hij zei na eene korte aarzeling:

— Zoo is het...

— Hebt gij haar ontdekt?

— Neen.

— Om de goede reden dat er geene is... Ik verlang te vernemen hoe gij uw onderzoek hebt gedaan... Dat wil ik volstrekt weten...

— Ik heb enkele uwer manschappen een paar vragen kunnen stellen.

— Maar bekwaamt geen antwoord?

— Toch wel.

— En dat luidde?

— Geen jonge vrouw gezien gedurende de gansche reis.

— Zij hadden beter gedaan u niets te zeggen... Ik zal u niets meer doen bekennen... Gij zijt te spoedig ontdekt geworden, om uw onderzoek verder door te drijven... Ik zal u terug aan boord van de « Condaros » laten brengen, zonder u verder leed te berokkenen, maar onder eene uitdrukkelijke voorwaarde, en deze is dat gij mij uw eerewoord geeft nooit nog een voet op de « Hormigas » te zetten en aan niemand bevelen te geven te trachten hier aan boord te komen... Breekt gij uw woord, dan zal ik u weten te vinden, en ge zult er zoo gaaf niet meer van afkomen als het thans het geval zal wezen...

— Mijn eerewoord daarop!

— Kapitein, laat hem door twee mannen begeleiden en den eigenaar der « Condaros » dezen brief overhandigen... Ik groet u...

De beheerder der agencie volgde den bevel-hebber der « Hormigas », die hem door twee zeelieden naar het schip van Queepère deed vergezellen...

Het was met een triestig gezicht dat de beet-genomen detective vóór zijn baas verscheen, wien de wachtsman den brief overhandigde welken de twee matrozen van de « Hormigas » hem voor zijnen meester gegeven hadden...

De dwerg opende de brief en las:

« Aan boord der « Hormigas », in de
» haven van Rio de Janeiro.

» Aan den heer markies
Queepère de Condaros.

» Geachte Heer,

» Ik zend u hierbij uwen dienaar terug, die
» vermomd op mijn schip is geslopen.

« Gebeurt het nog dat iemand door u ge-
» zonden wordt om als een spion aan boord
» der Hormigas » te sluipen, dan zend ik u
» zijne ooren terug en laat de rest in de zee
» werpen.

» Onder edellieden moet men malkaer hel-
» pen en daarom bericht ik u dat gij u bezig
» houdt met een raadsel te willen oplossen,
» dat gij met al uwe spitsvondigheid en al uw
» vernuft nooit zult te ontwarren weten.

» Het is een hoopeloze strijd, dien gij en
» uwe lastgevers hebt aangeboden.

» Uw leven staat daarbij op het spel...

» Met de meeste hoogachting noem ik mij
» uw ???

» Calchas de Real ».

— Wat is er met u gebeurd ? vroeg de dwerg
en keek den beheerder zijner agencie verbol-
gen aan.

Deze verhaalde hem zijn wedervaren op het
schip van den Braziliaan.

Het gelaat van den kleinen man helderde
op naarmate hij vernam wat er geschied was.

Hij reikte den beheerder de hand.

— Goed gewerkt, zei hij... Gij zult goed be-
deeld worden in de afrekening van deze zaak.
Ik geloof wel dat de Tijgerkat het middel zal
vinden om weg te geraken op de «Hormigas»
en tot bij u te komen... Tracht hem tot bij mij
te voeren... Ik herhaal u: geld moogt gij met
kwistige handen strooien... Maar pas op uw
ooren...

Hij las hem den brief van den Braziliaan
voor.

— Ik verlang uw hoortuigen niet te ontvan-
gen zonder hunnen eigenaar... Met geld, slim-
heid of geweld, breng den roodhuid hier...

Toen de beheerder was heengegaan, zocht
de dwerg de schrijfkamer op en begon, met
een glimlach op de lippen, den volgenden
brief te stellen:

« Aan boord van de « Condaros », in
» de haven van Rio de Janeiro.

» Den Heer Calchas de Real.

» Geachte Heer,

» Ik heb uw schrijven wel ontvangen en
» dank u oprecht hartelijk voor de teruggaaf

» van den beheerder mijner agencie, dien ik
» nog noodig heb.

» Gelieve het voor de vaste waarheid te ne-
» men, dat ik over eene lange schaar dienaars
» van eerste gehalte beschik en het mij dus
» onverschillig zou laten als ik van een aan-
» tal hunner slechts de ooren mocht overhou-
» den.

» Als het waar is dat men onder edellieden
» malkaer moet helpen, dan begrijp ik niet
» waarom gij mij dan verlangt te bestrijden,
» tenzij gij geen edelman zijt!

» Ik geloof, geachte heer, dat gij den mar-
» kies de Queepère de Condaros niet kent,
» want dan zoudt gij weten dat ik, als ik mij
» heb voorgenomen een raadsel op te lossen,
» het niet meer loslaat, in welke omstandighe-
» den ook, zoolang ik de oplossing niet heb
» gevonden.

» Tot slot wijs ik er op dat mijn leven
» reeds zoo dikwerf op het spel heeft gestaan,
» dat een maal minder of meer mij niets kan
» maken.

» Met de meeste hoogachting noem ik mij
» Markies de Queepère de Condaros ».

Hij liet zijn schrijven onmiddellijk bestellen
aan boord van het schip van zijn tegenstrever
en zich de handen wrijvend, terwijl zijn ge-
laet eene uitdrukking van hooge tevredenheid
aannam, mompelde hij in zich zelf:

— Als die bruine deugniet denkt dat hij mij
schrik op het lijf kan jagen, is hij er nog niet
half... Ik begin al meer en meer plezier in het
zaakje te vinden... Hoe warmer de strijd zal
worden, hoe strijdlustiger ik er zal voorstaan!
Als we nu die Tijgerkat maar te pakken krij-
gen, dan doen wij een grooten stap vooruit
naar de overwinning.

En hij begaf zich bij zijne reisgenooten, om
hun te melden dat alles op wieltjes liep, zon-
der hun echter eenigen uitleg te geven...

Dat bevredigde Janneken maar half, die
volstrekt wilde weten of Victoire aan boord
van de « Hormigas » was, maar de anderen
paaiden hem en drongen hem op vertrouwen
in den dwerg te stellen.

Op het afgesproken uur was de beheerder
van de agencie op post in de buurt der « Hor-
migas », waar hij van uit een schuilhoek de
boot van Calchas de Real kon in 't oog hou-
den...

Als een kat kwam de roodhuid over het
dek, eerder gekropen dan op handen en voe-
ten, wipte over de reeling op de kade en stond
vóór den beheerder als deze hem niet eens
naar zich toe had zien sluipen.

De twee mannen verlieten ongezien de haven en toen zij uit het zicht van de « Hormigas » verdwenen waren, zei de Tijgerkat:

- Wat verlangt ge van mij ?
- Dat kan ik u hier niet zeggen.
- Laat ons naar eene herberg gaan.
- Daar zijn nog meer ooren... Volg mij aan boord van mijn schip...
- Ik betrouw u niet...
- Hebt gij veel geld bij u ?
- Geen.
- Wat vreest gij dan... Ik heb uwe diensten noodig, en ben dus niet van plan u kwaad te doen!... Kom...

De roodhuid ging met hem mede en zonder geld, zonder list, zonder geweld werd hij op de « Condaros » gebracht.

De beheerder bracht de Tijgerkat in de rooksalon van het zeeyacht.

- Mijn meester verlangt u te spreken, zei hij... Wacht hier eenige stonden, ik ga hem verwittigen dat gij hier zijt.
- De kat is gevangen, heer.
- Waar is de kerel ?
- Hier, in het rooksalon.
- Dan zal ik trachten ze te temmen... Dat moet met overleg en behendigheid geschieden... Laat ons alleen het zaakje afdoen, maar verlaat de « Condaros » niet.

Hij begaf zich bij den roodhuid en reikte hem de hand, hetgeen aan de Tijgerkat scheen te bevallen.

Beiden namen plaats tegenover elkaar en de dwerg sprak als volgt:

- Mag ik u eene vraag stellen, alvorens tot het doel te komen, dat ik met u beoog?...
- Ik luister en hoop er spoedig van ingelicht te worden wat de reden is uwer zonderlinge handelwijze jegens mij...
- Is het waar dat gij uwen meester haat ?
- Wie is dat, mijn meester ?
- Calchas de Real.
- Dat is mijn meester niet... De Tijgerkat heeft geen meester!...

Hij sprak die woorden op trotschen en verbolgen toon, als iemand die fier en kwaad een verwijt van zich afweert.

En op zachten toon, voegde hij er bij:

- Ja, de Tijgerkat heeft wel een meester, maar deze is ver, zeer ver van hier...

Hij stond recht, keerde zich naar het Westen, kruiste de armen over de borst en boog diep, zeer diep, driemaal, als bracht hij dien meester op verwijderden afstand een zeer eerbiedigen groet.

Dan ging hij zitten en sprak op afgemeten toon, op ieder woord drukkend:

— Ja, ik haat met al de krachten die in mij vereenigd zijn den man dien gij daareven hebt genoemd.

— Van waar die haat ?

— Dat kan ik u niet zeggen... Zoodra gij mij hebt kenbaar gemaakt wat gij van mij verlangt, zal ik nagaan of ik u de reden van mijn haat mag opgeven...

— In enkele woorden kan ik u antwoorden. Ik wensch uwe hulp te bekomen, om Calchas de Real te bestrijden, zijne plannen te doen mislukken... Hij is mijn vijand en daarom richt ik mij tot zijn vijand om hem te vragen mij te helpen dien man te bekampen... Dat is al...

— Is dat uw doel ?

— Ja...

— Beschik dan over de Tijgerkat, die u met raad en daad zal bijstaan, om dien man ten onder te brengen en erg te doen lijden eer hij sterft... Hij moet pijn en smart in hooge mate kennen... Ik heb lang in zijne onmiddellijke nabijheid geleefd en ik heb duizenden oogenblikken gekend dat ik hem zou kunnen dooden hebben, maar dat zou eene te zachte straf geweest zijn voor dat monster... Daarom heb ik geduld geoefend, koortsen van haat en wraakzucht doorstaan zonder hem te verdelgen, omdat ik wist dat eens de stond zou komen dat ik hem zou zien lijden en mij verlustigen in zijn ellende... Ik wacht nog op dien schoonsten oogenblik van mijn bestaan en kunt gij mij hem bezorgen, dan moogt ge over mij beschikken als over een hond... Gij wilt Calchas bestrijden, zegt ge, zijn plannen doen mislukken?... Weet gij dan wat hij beoogt ?

— Neen...

— Neen...

— Ik begrijp u niet.

— En toch is het zoo... Laat mij u eenige vragen stellen en alles zal u duidelijk voorkomen... Is er te Lissabon een jonge vrouw aan boord gekomen ?

— Ja...

— Met een Braziliaan ?

— Zooals ge zegt... In gezelschap van een vertrouweling van Calchas.

— Weet gij wie die vrouw is ?

— Neen, dat weet ik niet.

— Dan zal ik u zeggen dat zij met mijne vrienden naar het huis van een hunner reisde, waar zij dezès moeder moesten vinden en in den echt vereenigd worden... De Braziliaan

heeft haar opgelicht en op het yacht van uwen meester... ik wil zeggen van Calchas de Real ontvoerd...

— De schurk heeft meer zulke wandaden op zijn geweten!

— Is het meisje nog aan boord der « *Hormigas* ».

— Neen...

— Waar is zij thans?...

— Zij heeft den nacht van de aankomst der yacht te Rio de Janeiro in een motorbootje het schip verlaten, altijd in gezelschap van den vertrouweling van Calchas... Waar zij thans is, weet ik niet...

— Kunt gij het te weet komen?

— Neen, want niemand aan boord zal het weten...

— Luister nu goed, ik zal u al de lotgeval-
len van de jonge vrouw verhalen, in breede

trekken, en, waar gij bijzonderheden verlangt te vernemen, moet gij het mij zeggen.

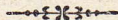
Toen de dwerg de geschiedenis van *Victoire* aan de *Tijgerkat* had bekend gemaakt, schudde deze het hoofd en sprak:

— Ik kan uit al deze gebeurtenissen niet opmaken wat de bandiet met de jonge edeldame voorheeft, maar de roode steen zal mij wel op het spoor brengen, zoodra ik mijne broeders zal weerzien...

Ik zal u nu bekend maken waarom ik dien kerel zoo vurig haat... Ik stel vertrouwen in u, en wie het vertrouwen van de *Tijgerkat* gewonnen heeft, mag op hem steunen als op eene rots... Gij zult beseffen, dat mijn haat niet te lesschen is, dat mijn wraakzucht moet bot gevierd worden, als ik u zal verhaald hebben hoe die schurk mijne moeder heeft vermoord...

LXIV

DE GESCHIEDENIS VAN DEN ROODHUID

— Mag ik rooken? vroeg de roodhuid.

De dwerg schoof hem een kistje sigaren toe.

— Ik dank u, zei de *Tijgerkat*, maar schoof het kastje opzij...

Hij haalde een pijpje met korten steel te voorschijn, eene groote doos die verschillende soorten tabak bevatte, stopte het pijpje met enkele stukjes van ieder soort, stak het vuur er aan zoo langzaam als het hem mogelijk was en deed dan eenige trekken, waarbij hij den rook eene korte wijl in den mond hield, alvorens hem uit te blazen...

Hij sloot de oogen, terwijl hij rookte, en, legde het pijpje na iederen trek op de tafel.

Eindelijk sprak hij, als uit een droom opschietend:

— Het is u wellicht bekend dat de Indianen nog in kleine volksstammen in het binnenland van Brazilië leven, en op ver van elkander verwijderde plaatsen...

Zij onderhouden bijna geene betrekkingen met elkaar en slechts dan als de groote meester een oproep doet komen de opperhoofden samen, hetgeen niet dikwijls gebeurt, daar de af te leggen weg soms weken en weken vergt...

Er zijn twee soorten van volksstammen: de gewone Indianen vormen de eerste, die dan

samengesteld zijn uit weinig ontwikkelde roodhuiden, die gemakkelijk te herkennen zijn aan een leelijk gelaat, van een dikken, platten neus voorzien; de meer ontwikkelde Indianen behooren tot de tweede, en zij hebben edeler trekken dan de anderen...

Mijn ouders behoorden tot deze laatsten en daar hun dorp, als ik hun kamp zoo noemen mag, op slechts enkele uren afstand van eenige plantage lag, waren zij niet heel en al van de beschaafde wereld afgezonderd en kwamen er soms blanken tot bij hen.

Mijn vader was het hoofd van den stam, die uit een vijfhonderd menschen bestond, en werd door allen geacht, omdat hij aan ingeboren goedheid eene sterke wilskracht wist te paren.

Hij was een krachtig gebouwd man, die in alle omstandigheden zijn gezag deed gelden, omdat hij steeds rechtvaardig optrad en de zwakken tegen de sterkeren beschermde.

Zoo hebben mij de ouderen van onzen stam hem mij toch afgeschilderd, want ik heb mijn vader niet gekend, daar hij gestorven is toen ik pas eenige maanden oud was.

Hij werd in het woud door een slag op het hoofd gedood, en nooit heeft men den moordenaar kunnen ontdekken, die zeker niet tot

onzen stam behoorde, daar allen mijn vader niet alleen eerbiedigden maar ook lief hadden.

Een vreemdeling moet dus de schuldige geweest zijn...

Ik heb later Calchas verdacht, ik verdenk hem nog, maar ik mag niet zeggen dat hij de moordenaar is, omdat er niet het geringste bewijs bestaat tegen hem, omdat mijne gissing op niets berust.

En toch is er eene inwendige stem, die mij steeds ingeeft, dat hij het geweest is die mijn vader heeft van kant gemaakt...

Waarom ik het denk?

Het vervolg mijner geschiedenis zal u wellicht mijn verdenking doen deelen.

Op eenige uren afstand van ons dorp, bestond eene plantage, die zich einde en ver uitstreckte en waar de meeste gronden met koffieplanten waren begroeid.

De bestuurder van deze onderneming, die er een groote woning betrok, half op Europeesche en half op inlandsche wijze opgericht en bemeubeld was van Spaansche afkomst en had eene Braziliaansche gehuwd. Uit dezen echt waren twee kinderen gesproten: een jongen en een meisje. De eerste was achttien jaar en de tweede veertien op het oogenblik dat mijn verhaal thans begint.

De zoon was een flinke kerel, die men zeker wel vijf-en-twintig jaar zou geschat hebben, zoo was hij ontwikkeld, mooi van lichaamsbouw en van gelaat.

Hij was het sprekend evenbeeld zijner moeder, maar in mannelijke vormen en een mannelijk gelaat overgezet.

Maar niet het karakter zijner moeder was in hem voortgeplant geworden, want hij was zeer hoogmoedig en wreed, zocals zijn vader het was.

De dochter was klein en teeder, geleck sprekend op haar vader, maar bezat niet zijn Spaanschen aard en wellicht was de inborst harer moeder door het meisje geërfd geworden, want zij was vriendelijk en teerhartig en hoegenaamd niet trotsch...

De twee kinderen van den grooten heer zocals hij door de menschen van onzen stam nog al eens werd genoemd, waren twee flinke paardrijders en deden lange tochten op hun rijdieren, zoodat ze meer dan eens in het goede jaargetijde ons kamp kwamen bezoeken.

Onze vrouwen hadden veel over voor de

jonge juffer; onze mannen konden den jongen heer niet lijden...

Hij bemerkte dat spoedig, want ons ras kan niet huichelen, maar in stede te trachten de vriendschap van de kampbewoners te winnen, werd hij er nog brutaler om en stilaan werd hij door onze menschen als een vijand beschouwd...

Toen gebeurde er iets, dat tusschen onzen stam en den jongen planterszoon een onverzoenlijke haat deed ontstaan.

Alhoewel de slavernij in Brazilië toen sinds eenige jaren reeds was afgeschaft geworden door eene wet, werd deze laatste op de meeste planterijen, die ver afgelegen waren van de steden, openlijk verkracht en waren er nog talrijke zwarten aan het werk onder de zweep van den slavendrijver.

Zulks was ook het geval op de plantages die in de buurt van ons kamp gelegen waren.

Wat de neger misdaan had, die den jeugdigen Calchas op zijn rit in den omtrek van het dorp der roodhuiden vergezelde, dat is mij niet bekend, maar een onzer menschen zag hoe de brutale meester zijn slaaf met de rijkzweep in het gelaat sloeg, zoodat de getroffen eene kreet van pijn slaakte, om een tweeden slag te ontvangen, die hem, bij het afweren, uit het zadel deed storten...

Hij bleef roerloos liggen, door den slag bedwelmd.

De jonge man sprong van zijn rijdier en de zweep weer met geweld op de schouders van den zwarten latende neerkomen, riep hij:

— Hop!... Luie vlegel... Te paard...

De geslagene kromp ineen van de pijn en trachtte recht te komen, waarin hij niet gelukte.

Weer wilde de meester de arme slaaf trefsen, toen de roodhuid, die niet langer deze wreede behandeling kon aanzien, tusschen beiden trad.

— Houd op! kreet hij.

De zoon van den planter, wiens gelaat hoogrood gekleurd was van opgewondenheid, kreeg eene bleeke kleur over zijn aangezicht, zoo woedend maakte hem het optreden van den kleurling.

— Bemoei u met uw eigen lam lijf! kreet hij.

Hij hief de zweep weder op.

— Gij zult dien jongen niet meer slaan.

— U dan toch, rood-muil!

En striemend kwam de zweep over het gelaat van den roodhuid gevlogen.

Deze brulde van pijn en vernedering.

Hij wilde zich met gebalde vuisten op Calchas werpen, maar deze laatste trok zijn revolver en hield hem voor de borst van zijn tegenstrever gericht.

De man was niet gewapend en moest deinzē.

— Handen op! riep de planterszoon.

De roodhuid, bevend van verbolgenheid, moest gehoorzamen.

— Ga nu heen, zonder om te zien, of ik schiet u neer als een hond die ge zijt!

Er was niet tegen te stribbelen, want het is zeker dat de jongeling zijn wapen zou hebben afgevuurd en de dood van den roodhuid zou niets aan het ellendig lot van den zwarte verholpen hebben...

De neger zat reeds terug te paard en wachtte met gebogen hoofd op de bevelen van zijnen meester, die insgelijks zijn rijdier besteeg, maar de revolver in de vuist, ter plaatse bleef wachten tot de Indiaan uit het zicht verdwenen was...

Toen deze in ons dorp kwam en vertelde wat er met hem gebeurd was, waren al de mannen van onzen stam diep verontwaardigd en de raad werd bijeengeroepen, want allen waren van gevoelen dat deze hoon, een der onzen aangedaan, niet ongestraft mocht blijven...

Mijn vader bracht kalmte in de gemoederen en zei dat hij den heer Calchas de Real, den vader van den jongen deugniet zou gaan spreken, om recht te eischen, hetgeen den roodhuid toekwam, die een vrije man was en dus niet als een slaaf mocht behandeld worden.

De oude planter, die een braaf man scheen te zijn of zich ten minste als dusdanig voordeed, ontving het opperhoofd der Indianen en liet hem toe de gebeurtenis in het wijd en het breed te verhalen, zooals de beleedigde roodhuid ze had uitgelegd.

Na een oogenblik nagedacht te hebben, sprak hij :

— Mijn zoon heeft toch het recht een luiē slaaf met de zweep te bestraffen...

— Daarover zullen wij niet spreken, antwoordde mijn vader, alhoewel er in Braziliē geene slaven meer mogen wezen, maar de jonge heer heeft toch het recht niet een vrije Indiaan, die tot een beschaafde stam behoort, die een Kristen is zooals uw zoon zelf, met de zweep te slaan en met den dood te bedreigen!

— Dat is waar... Recht zal geschieden.

De jeugdige Calchas werd bij zijn vader ontboden en in tegenwoordigheid van mijn vader door den ouden planter op hevigen toon berispt.

Tegenover zijn vader durfde de jongeling zijne gewone brutaliteit niet laten zien en toen hem acht dagen thuis blijven als straf werd opgelegd, verliet hij met gebogen hoofd het vertrek.

Dat de woede in dien opvliegenden en wreedaardigen blanke kookte, dient niet gezegd...

Voldaan keerde mijn vader terug bij zijn stamgenooten en toen hij hun mededeelde wat hij in de woning van den planter gehoord had loofden allen dezen laatste en bleef er in hun niets meer van het voorgevallene over.

Zulks was echter het geval niet met den planterszoon, die zijne straf uitboette, want in de eerste acht dagen was hij nergens meer te zien en op de rijtochten die hij daarna deed, vermeed hij zorgvuldig in den omtrek van ons kamp te komen.

Zijne zuster, die, ik weet niet of ik het reeds gezegd heb, voor Gazellenoog, mijne moeder, eene bijzondere genegenheid had opgevat, kwam nog geregeld tot bij ons.

Zekeren dag sprak zij van haar broeder en zegde:

— Hij heeft misdaan, in zijn jeugdigen overmoed, dat is niet te weerleggen, maar vader heeft hem streng gestraft, niet zoozeer door de straf zelve, maar door hem in tegenwoordigheid van een Indiaan te vernederen...

— Uw broeder had den man van onzen stam niet alleen vernederd, maar hem geslagen, hem met den dood bedreigd... Dat is veel erger... En het gold toch ook een vrije Indiaan...

— Dat is zoo... Laat ons niet terug komen op hetgeen er gebeurd is... Ik raakte alleen deze zaak aan, om er op te wijzen dat mijn broeder groot spijt gevoeld over hetgeen er geschied is en gaarne terug naar uw dorp zou willen komen, maar hij durft het niet te doen, hij vreest den haat en de wraakzucht uwer stamgenooten...

— Alles is sinds lang vergeven en vergeten, antwoordde mijne moeder... Hij kome gerust naar ons... Ik zal er trouwens met het opperhoofd over spreken...

Het was mijn vader zelf, die bij een verder bezoek van de plantersdochter, deze mede-

deelde dat hij haar broeder met genoeg en in zijn hut zou ontvangen...

De jonge Calchas kwam...

Hij werd door de mannen en vrouwen van onzen stam vriendelijk ontvangen, maar toch met eene koelheid, die er van getuigde dat men wel vergeten had, misschien vergeven ook, maar dat er geen genegenheid voor hem bij ons te vinden was.

De jongeling deed alsof hij dat niet bemerkte, huichelde eene echte vriendschap voor mijn vader, die hem zeer hoffelijk bejegende, maar zich veel moeite geven moest om een gewettigd wantrouwen te verstoppen.

— Waarom? zoo vroeg hij zich af, zonder er een antwoord voor te vinden, heeft de jonge man zijne zuster uitgezonden om de baan effen te maken voor eene verzoening? Waarom houdt hij er zoodanig aan terug met ons in betrekking te komen, hij die zeer wel uit den omtrek van ons kamp kon wegblijven, om niemand der onzen te ontmoeten, en onze vriendschap derven kon...

Mijn moeder, die veel jonger was dan haar echtgenoot, en zooveel ondervinding en wijsheid niet bezat liet zich gemakkelijker door den planterszoon vangen, des te meer dat hij bij haar in een goed daglicht wenschte te staan en geschenken, sieraden voor haar medebracht.

Er verliepen vele maanden en de dochter van den planter was telkens zij ons een bezoek bracht aan ons dorp, door haren broeder vergezeld, die zich steeds hoffelijk voordeed, zoodat stilaan het wantrouwen van mijn vader wegstierf...

Toen werd zijn lijk in het woud gevonden, met gekloven schedel...

Alvorens over dezen moord uit te weiden, dien ik u te spreken van den schat onzer voorouders, die bedolven ligt in een wild oord, dat schier ongenaakbaar is zoo goed verborgen ligt dat alleen zij die een degelijk plan bezitten van den weg die er heen leidt, en de streek van pad tot pad, van engte tot engte, van berg tot berg en van rots tot rots kennen er kunnen komen...

Deze schat bestaat uit duizenden en nog duizenden sieraden, meest armbanden en halssnoeren, uit edel metaal met min of meer kunstzin vervaardigd, doch welke voorzien zijn van edelgesteenten, niet bewerkt, maar waaronder er een groot aantal zijn van ongewone afmetingen en dus groote sommen geld waard zijn.

Vele jaren, misschien wel eeuwen geleden, toen de vreemdelingen ons land ontdekt hadden en een aantal hunner landgenooten er zich nederzetten, de eene de andere verjoeg en allen er op uit waren te rooven hetgeen er te vinden was, brachten de Indianen, die met al wat ze aan kostbaarheden bezaten zoover mogelijk van de kust wegvluchten, hun schatten bijeen en verborgen ze in het onvindbaar en onbereikbaar oord waarvan ik zooveen sprak.

Om verraad van ons eigen volk te beletten, werden alleen de hoofden met deze zending gelast en zij alleen wisten waar de schat zich bevond.

Naarmate zij en hunne vrouwen stierven, werd het geheim steeds in een beperkten kring bewaard, tot eindelijk nog slechts één overlevend opperhoofd er mede bekend was.

De overste behoorde tot onzen stam... Hem werd door den algemeenen raad het recht toegekend het geheim te veropenbaren aan zijne vrouw, indien deze geschikt was hem als stamhoofd op te volgen of aan den roodhuid die aangewezen werd om in zijne plaats op te treden.

Mijn vader kende dus de plaats waar de onschatbare edelgesteenten verborgen zijn en ging dikwerf naar deze streek, om er een aantal steenen te halen, die in de steden werden verkocht en waarvan de opbrengst werd aangewend om wapens of landbouwgerief te koopen of andere uitgaven, die de eene of andere onzer stammen te doen had, te dekken...

Hoe was de jonge Calchas te weet gekomen dat mijn vader de bewaarder van het geheim was?

Allerlei gissingen heb ik hiervoor gemaakt en ik ben tot de slotsom gekomen dat alleen mijne moeder, die door mijn vader was ingelicht geworden, alles verklapt had aan de dochter van den planter, die zonder kwade bedoelingen hierover met haren broeder heeft gesproken.

Er is geene andere verklaring mogelijk...

Waarschijnlijk is er gesproken geworden over de edelsteenen, die mijn vader, want dat was geweten, in de stad verkocht en heeft mijn moeder, zonder argwaan met al het vertrouwen dat zij in de zuster van den bandiet stelde, van den schat der Indianen gewaagd, zonder er verder iets van te onthullen.

Eens dat mijn vader weer vertrokken was om de bergplaats te bezoeken, keerde hij op

den gewonen tijd niet terug en opzoekingen dagen en dagen in het woud gedaan, leidden tot de ontdekking van zijn lijk.

Wie was de moordenaar?

Onder de Indianen kende mijn vader slechts vrienden, want door allen, zoo van onzen stam als van elders werd hij gewaardeerd en bemind.

Er was slechts een uitlegging te vinden : het gebeurde soms dat een slaaf de vlucht nam en niet werd teruggevonden, in het woud ronddoelde en niet naar de stad dorst te gaan, omdat hij er zonder de geringste bestaanmiddelen, geen onderkomen zou vinden en spoedig van ontberingen zou sterven of in de gevangenis geraken.

Meestal, hoe erg de straf voor zijn ontvluchting ook was, kwam de neger dan naar de plantage terug of vond den dood in het woud.

Had een dezer vluchtelingen mijn vader vermoord, om hem te bestelen?

Maar, hoe dan uitgelegd dat mijn vader, die zeer goed gewapend was met geweer, revolver en dolkmes, zich niet had verweerd?

Hem onverwachts op het lijf springen was niet mogelijk want daar is het oor der Indianen te goed geoefend voor.

Hij moest dus den man, die met hem was gegaan, een eind weegs, of die hem op het pad had aangesproken, gekend hebben.

Op den jongen Calchas, die met zijne zuster het kamp bleef bezoeken en er bijzonder op bedacht was mijne moeder te troosten, haar en mij met geschenken te overladen, viel niemands vermoeden.

Later, als ik tot de jaren van verstand was gekomen en de ouderen van onzen stam mij de lijdensgeschiedenis van mijn gezin verhaalden, heb ik het vermoeden, dat hij de moordenaar geweest is, in mij voelen opkomen en steeds krachtiger worden.

Maar, ik heb het u reeds bij het begin van ons verhaal gezegd, het is slechts een vermoeden en ik kan het alleen op gissingen steunen...

Mijne moeder, die het geheim der bergplaats alleen kende, werd door den hoogen raad als opvolger van mijn vader aangeduid, dat wil zeggen dat zij in den raad van onzen stam naast het opperhoofd werd geplaatst en er dus veel invloed had.

Het gebeurt meer bij ons, Indianen, dat de vrouw in de raden een overwegende rol speelt...

Wanneer er besloten werd dat er naar de schatkamer moest gegaan worden, was het de plicht mijner moeder zich alleen naar het onbekende oord te begeven.

Zij was eene moedige vrouw, maar toch schrikte deze reis, welke zij met een aantal hinderpalen bezaaid wist, haar danig af.

Het was alsof zij een voorgevoel had, dat deze tocht voor haar slecht zou afloopen.

Zij vertrouwde mij toe aan de zorgen van de echtgenoot van het opperhoofd, na mij herhaalde malen op hare borst in de armen te hebben gesloten, als kon zij mij niet verlaten...

Dat hebben de ouderen van onzen stam mij medegedeeld...

Tranen ontsprongen de oogen van de Tijgerkat.

Na eenige oogenblikken vervolgde hij zijn verhaal.

Het geweer over den schouder aan den lederen riem, den revolver en het jachtmes aan den gordel, verliet zij het dorp, vergezeld tot een eind weegs in het woud door verscheidene vrouwen van den stam.

Op eene opene plaats, waar verschillende paden op uitliepen, namen zij afscheid en bleef mijne moeder wachten tot hare gezellen uit het zicht verdwenen waren, want niemand mocht weten welken weg zij zou volgen...

Toen de tijd verstreken was voor het gaan en keeren, gingen een aantal mannen en vrouwen naar het woud om haar tot aan de verboden plek te gemoet te treden...

Zij waren, vóór zij er kwamen, blijven wachten in het dichtbewassen woud, waar boomen met klimplanten en kreupelhout een ondoordringbaren muur vormden, want ze mochten niet zien uit welken weg mijn moeder zou te voorschijn komen...

Op deze plaats hadden zij zich neergezet, toen een zacht kreunen hun welgeoefend oor trof.

— Dat is het geluid van een mensch, zei een hunner.

— Dat is niet te betwijfelen... Hop, laat ons gaan zien...

— Wij mogen niet verder.

— Onzin, sprak een der vrouwen... Wie weet wat er gebeurd is... Denk aan den moord op haar man...

— Gij vreest voor zijn weduwe?...

— Ik ga zien, er is hulp te brengen...

De vrouw sprong recht en ijld langs het smalle pad, naar de open plaats in het woud.

De anderen volgden haar.

Een schot knalde, gevolgd door een tweede...

Een wild dier brak door de takken van het klein gewas en schoot langs de Indianen weg die nog langs den weg liepen...

Eenige schoten werden het beest nagezonden...

Toen de vrouw, die aan het hoofd liep, aan het einde van den wegel was gekomen, had zij een luipaard bemerkt, die een menschelijk wezen onder de klauwen had liggen en aanstonds had zij op het dier geschoten, dat getroffen zich naar haar had gekeerd, om naar haar toe te springen, maar door een tweede schot insgelijks gekwetst, de vlucht had genomen langs het kreupelhout...

Allen liepen naar het slachtoffer, dat tegen een boom op den grond lag...

Toen zij genaderd waren steeg een kreet van afgrijzen op...

Het was mijne moeder, die daar lag te zieltogen, maar zij was met sterke koorden aan een boom vastgebonden...

Onmiddellijk werd zij losgemaakt, behoedzaam op den grond gelegd en gelaafd...

De geneesheer van onzen stam, die, voor wij tot het kristendom waren bekeerd geworden, onze priester en geestesbezweerder geweest was, knielde bij haar neder en onderzocht haar...

— Er is geene hulp van menschenkinderen die nog baat kan brengen, zoo sprak hij... Zij gaat tot God... Zij werd door een dolksteek in de borst getroffen en het dier heeft haar den linker schouder opengereten...

— Kan zij nog spreken?

— Ja, als ze nog tot bezinning komt, vóór ze sterft.

Het gelaat mijner moeder was aschgrauw, het kille doodsweet brak reeds uit...

De geneesheer nam een fleschje uit de tasch die hij immer bij zich droeg en goot eenige druppelen tusschen de lippen der stervende...

Het bloed stroomde weer naar haar hoofd en haar aangezicht kreeg zijne kleur weder...

Zij opende de oogen en keek den priester der Indianen aan, want ondanks onze bekeering was hij op dien stond weer toovenaar geworden en prevelde de woorden die de geesten bezwoeren en den God der Zon ter hulp riep...

— Wat is er gebeurd? vroeg hij...

Wat de roodhuiden toen vernamen, deed hen sidderen en trok hen het bloed van het hart weg.

Met enkele volzinnen, die zij met groote inspanning kon uitbrengen, maakte mijne moeder hem bekend dat zij bij den terugkeer naar het dorp den jongen Calchas had ontmoet, die haar had willen dwingen hem het geheim te openbaren...

Zij had hardnekkig geweigerd en in dolle woede had hij haar zijn dolk in de borst gedreven...

De moed om haar eene tweede maal te treffen, om haar te dooden, had hem wellicht ontbroken, of was het uit wreedheid dat hij op de gedachte kwam haar niet af te maken en haar aan een boom te binden, waar de wilde dieren zijn werk zouden komen voltooien en geen spoor der euveldaad zouden laten...

Wat zouden de afgeknaagde beenderen aangeduid hebben...

De edelgesteenten, die mijne moeder onder haren mantel, in een lederen zakje droeg, had de moordenaar medegenomen...

Toen zij dat alles had bekend gemaakt, duidelijk genoeg opdat allen het konden hooren, gaf zij den geest...

Dat heel onze stam, toen de onzen met het lijk terugkeerden, plechtig zwoer mijne arme moeder te wreken, dien ik u wel niet te zeggen, en dat de onzen woord hielden, moet ik evenmin er bijvoegen.

Naar al de stammen, uren in het ronde, werden boodschappers gezonden, om de euveldaad kenbaar te maken en de hoofden tot eene groote vergadering op te roepen...

Van einde en ver kwamen de opperhoofden en er werd beslist dadelijk tot daden over te gaan...

Ik mag u niet vergeten te verhalen hoe de zuster van het monster, onwetend van hetgeen haar broeder in het schild voerde, en wellicht op zijn verzoek naar het kamp was gekomen en de vrouw van het opperhoofd had verzocht mij haar toe te vertrouwen, om mij naar de woning van den planter te voeren wat reeds dikwerf geschied was... Ik bleef er dan een paar dagen en werd door allen vertroeteld...

Haar verzoek werd dan ook ingewilligd en zij voerde mij op haar paard mede...

Eenen namiddag der volgende week zaten de oude planter en zijne dochter in hunne dicht gesloten woning een kop koffie te drinken en een praatje te voeren, toen eene dienstmaagd haren meester kwam melden dat de opzichter der negers hem zonder uitstel wenschte te spreken...

Toen de man bij zijn meester toegelaten werd, zei hij na eenige oogenblikken naar adem te hebben gesnakt, want hij had geloopen dat het zweet van zijn voorhoofd droop:

— Er is een opstand tusschen de zwarten uitgebroken. Zij weigeren naar het werk te gaan en hebben mij gestampt en geslagen... Zij zijn gewapend met geweren en bijlen... Ik geloof dat zij dronken zijn...

— Waar hebben zij wapens en drank gehaald?

— Dat weet ik niet, heer...

— Ik vergezel u...

— Doe dit niet, heer, want ik vrees dat zij u zullen behandelen zooals ze mij hebben behandeld... Zij zijn dronken...

— Waar zijn de andere opzichters?...

— Hier... Zij wachten buiten...

— Zij zijn gewapend?...

— Ja.

— Laat ze in de woning... Het is misschien beter de zwartjes te laten uitrazen... Als ze morgen hun roes hebben uitgeslapen, zullen ze weer mak zijn. Wij hebben dat nog beleefd... Durven zij het echter wagen naar het huis te komen, dan moeten wij hen op een aantal kogels vergasten... Een paar dooden en de gansche hoop zet het op een loopen... Ik ken dat... Als het zoover komt mik dan goed... Ge weet wie van hen op de anderen invloed heeft... Zend ze een kogel in het hart... Waar is uw broeder, liefste?

— Ik ga hem verwittigen, vader...

Uit de verte klonk het gezang der zwarten, waartusschen nu en dan geweer en revolver-schoten knalden...

— Als ik goed hoor, zei de planter, zijn ze reeds bezig elkaar te beschieten.

— Ik geloof dat het vreugdeschoten zijn die ze lossen, meende de toezichter... Indien ze nog wat blijven dansen en zingen en nog wat te drinken hebben... vallen ze er bij en slapen dat er het eind aan verloren is... Dan is het gevaar geweken, en gekoord en gebonden ontwaken ze morgen, om de verdiende straf te ontvangen... Ik zal met plezier die zwarte deugnieten geeselen!

De dochter verscheen terug in het vertrek.

— Vader, zei ze, nergens was mijn broeder te vinden en zoeven vernam ik van een kamermeid, dat hij de woning heeft verlaten, in gezelschap van den kleinen roodhuid... Als hij zich maar niet vertoont in den omtrek der negerwoonplaatsen!...

— Als hij verneemt wat er gebeurt, zal hij wel spoedig hier terug zijn, om ons have en goed met ons te verdedigen.

Het gezang en getier, afgewisseld door gewerschoten, naderde en duidelijk konden de menschen in de planterswoning de bedreigingen en verwenschingen verstaan, die door de negers werden uitgestooten, waartusschen het geschreeuw en gehuil der negerinnen hoog uitklonk.

— Ze durven het toch te wagen! kreet de verbolgen planter. Duur zal het hun te staan komen!... Houdt de geweren gereed... Terwijl wij schieten, zult gij er andere laden liefste... Snel optreden is noodig om de dronken duivels van ons vel te houden!... Allen naar boven... Slechts schieten als ik het beviel. En, ik herhaal het, goed mikken...

Vergezeld van de toezichters snelde hij naar de verdieping, en, langs de smalle vensters zagen zij de negers, die een soort vlag, een rooden lap aan een stok, droegen, eerder brullend als wilde dieren dan zingend, met groote bewegingen hun wapens zwierend, de geweren in de hoogte stekend en de bijlen boven het hoofd zwierend, op het plein vóór het huis komen en naar den ingang oprukken...

— Wat beteekent dat! kreet de planter... Ik bemerk twee roodhuiden onder de zwarten!... Wat hebben deze menschen met het oproer te maken...

Wis hebben zij den opstand aangeblazen, de negers gewapend en laten drinken... Maar waarom?... Wat hebben wij hun misdaan... Dat verergert den toestand, vooral als deze twee Indianen geen onruststokers zijn, die op eigen handje werken... Als hun stam er mede t' akkoord is, dan wordt het een spel dat ons het leven kan kosten...

Hij drukte zijne dochter aan zijn boezem en omhelsde haar teeder.

— Wil ik tot hen gaan vader? vroeg het meisje... De Indianen kennen mij en hebben mij nooit iets anders dan vriendschap be-tuigd...

— Neen, mijn kind... Vanwege deze dron-

ken slaven is alles te verwachten... En vermits de roodhuiden in hun gezelschap zijn, is er evenmin een zier vertrouwen in hen te stellen...

En tot de toezichters :

— Tracht vooral de Indianen te treffen... Wellicht zijn zij de leiders van den opstand...

De vorsten van de zwarten waren de dubbele deur der woning genaderd, klopten er met de kolven hunner geweren op en eischten binnen gelaten te worden, om den planter te spreken.

Zij ontvingen natuurlijk geen antwoord en de ingang bleef gesloten.

De opgewonden slaven der volgende rijen vuurden hunne geweren op de deur en de luiken der vensters af.

Eenige zwarten hadden zich al loopende en onder leiding der Indianen verwijderd en keerden terug met een zwaren boomstam dien zij voortsleepten over den grond en tot vóór de woning van den planter brachten...

Talrijke armen tilden den stam op en hem benuttigend als een stormram, beukten zij er mede op de deur...

Behoedzaam werden de vensters der eerste verdieping geopend en met zachte stem beval de planter :

— Vuur!...

De twee Indianen en een drietal negers tuimelden op den grond doodelijk getroffen...

De meester en zijne toezichters hadden goed gemikt...

De aanvallers aarzelden een oogenblik, verrast door dat plotselinge geschut...

Enkelen sloegen op de vlucht...

Het grootste aantal echter bleef en terwijl eenigen van hen met den boomstam op de deur beukten, hielden de anderen de vensters der verdieping onder een aanhoudend geweervuur, om te beletten dat daaruit nog op hen zou worden geschoten...

Onder deze herhaalde en met meer en meer geweld gevoerde stooten, gaf de deur eindelijk toe en de twee vleugels sprongen open en uit hun hengsels...

De drom ijldde naar binnen en de kostbare meubels en versieringen, tot zelfs de deuren en vensters werden met bijlslagen vernield...

Een groepje zwarten klauterden de trap op, maar ze hadden slechts eenige treden beklommen, als een hagel van kogels op hen neer kwam, uit snel achter malkaar afgevuurd de geweren, en de meeste slaven naar bene-

den tuimelden, terwijl de andere terug de gang invluchtten...

Een nieuwe aanval langs de trap leverde dezelfde uitkomst op...

De negers begrepen dat het niet mogelijk zou wezen de verdieping te bereiken en zij hielden raad...

Een besluit was spoedig genomen...

Allen kwamen terug buiten en sluipend langs den gevel van het gebouw verdwenen ze, als waren ze, wegens eene door de belegerde niet gekende oorzaak, op de vlucht geslagen...

Het werd stil in de omgeving van het huis.

— Zou het een krijgslist zijn? sprak de planter, opdat iemand van ons zich aan het raam zou vertoonen en zij hem zouden kunnen neerschieten?

Er verliepen vele minuten, die een half uur vormden, welke voor den planter en de andere wel een dag duurde, zonder einde scheen...

Toen besloot een der toezichters, met de grootste omzichtigheid, zonder zich schier te vertoonen, zonder dat hij van buiten kon bemerkt worden, een blik op het plein te werpen.

Dit laatste was eenzaam en verlaten.

De lijken en gewonden waren verdwenen..

Geen geluid trof zijn oor...

Hij vertoonde zich aan het venster, ondanks de aanmaningen zijner makkers...

Geen schot viel...

Deze zoo plotselinge kalmte na den storm sloeg de belegerden den schrik om het hart...

Wat was er toch geschied en wat stond hen te wachten, want dat er iets gebeuren ging, daarvan waren zij overtuigd, omdat het verdwijnen der slaven voor geen uitleg vatbaar was...

En pijnlijk was het wachten op de dingen die komen zouden, want zich beneden en naar buiten wagen, om zich rekenschap te geven van den toestand, dat dorsten zij niet te doen...

De dochter van den planter, die naar een ander gedeelte der bovenverdieping was gegaan, om een blik te werpen op den tuin achter de woning, kwam bleek en ontdaan terug bij haar vader en kreet :

— Wij moeten vluchten... De onverlaten hebben stroo en droge takken tegen den achtergevel opgestapeld en er het vuur aan ontstoken!...

Op ditzelfde oogenblik kwam een brandgeur door de open vensters...

Ook langs de twee zijkanten knetterden de brandende takken en bladeren...

Daar zij de bewoners niet langs de trap konden genaken, hadden de negers besloten het huis in brand te steken, om alzoo de belegerden te dwingen naar beneden te komen...

Ook het dak had vuur gevat...

Nogmaals drukte de planter zijne dochter in de armen, zoende haar innig en sprak :

— Naar beneden, want beter is het nog onder de kogels van de bandieten te vallen, dan levend te worden geroosterd... Moed!...

— Vader ik vrees den dood niet, maar ik voel een verschrikkelijken angst als ik er aan denk dat ik in de handen der schurken zou kunnen geraken...

— Ik zweer u, kind, dat zulks niet gebeuren zal!...

Zij snelden de trap af en ijlden naar buiten, want het vuur had eene groote uitbreiding genomen, daar het langs alle zijden woedde, en het was niet meer mogelijk in de woning te blijven...

De wandaad van den zoon zou door den vader en de zuster betaald worden met hun leven...

Schoten vielen langs alle kanten en één voor één stortten de toezichters, naarmate zij de deuropening voorbijkwamen, op den grond...

Ook de oude planter werd doodelijk getroffen en viel...

Achter hem vertoonde zich zijne dochter...

De geweren bleven stom, maar een aantal slaven snelden toe en grepen het meisje vast.

De gekwetste vader richtte zich half op en vuurde zijn revolver op de maagd af en trof haar in het hart...

— Zij was dood...

De woedende negers maakten den ouden man, die uitgeput neergezegen was, met een paar revolverkogels in het hoofd af...

Terwijl deze tooneelen aan de woning der plantage werden afgespeeld en de negers en negerinnen vóór het brandende huis huilden en dansten, nadat ze de lijken in den vuurpoel hadden geworpen, waren de Indianen met het volbrengen van een ander gedeelte van het vonnis bezig...

In dichte benden doorliepen zij de uitgestrekte aanplantingen en vernielden al wat er zich bevond, zoodat tegen den avond niets

meer overbleef van de zoo bloeiende onderneming dan vernietigde planten en landbouwgerief, terwijl in de verte de roode gloed van de planterswoning zichtbaar was...

Gerechtigheid was geschied zooals de raad der Indianen het had bevolen: zonder genade het gezin en al wat het bezat van de aarde doen verdwijnen...

Wreed zult ge zeggen, maar gij moogt niet vergeten hoe wreed de planterszoon zich jegens de arme vrouw gedragen had...

De onschuldigen moesten boeten voor den plichtige...

Ja, maar mijne moeder had ook onschuldig geboet!...

Waar was de planterszoon? Waar was de kleine tijgerkat?

Nergens werden zij ontdekt.

De slaven namen langs alle kanten de vlucht.

Enkelen hunner werden gevat en met den dood gestraft...

De Indianen verlieten hun dorpen en trokken naar het Westen, de wildernis in...

Men sprak in de steden meerdere dagen over de gebeurtenis, die door eene andere belangwekkende ramp werd uit de gesprekken verdreven en een maand nadien was alles vergeten...

Dat is het lot van alles, zonder onderscheid, op deze wereld... Alles komt, gaat en verdwijnt en op korten tijd wordt de sluier der vergetelheid er over geworpen...

Het monster, dat voor zijne wreedheid de schuld van al dat onmenselijk wee was geweest, bleef ongedeerd voortleven en niets dan geluk vond hij in het verder bestaan...

Hoe was Calchas de Real aan de wraakzucht zijner vijanden ontsnapt?

De jonge man was met mij te paard weggereden en keerde na een langen rit terug naar de woning van zijn vader, toen en tusschen de negers en de belegerden gewerschoten werden gewisseld...

Zijn vader en zijne zuster, die hij thuis wist ter hulp snellen?

Wreedwaardige menschen zijn door den band laf en Calchas de Real was een lafaard!

Hij aarzelde geen oogenblik, deed zijn paard ommekeer maken en gaf het duchtig van de spoor, zoodat het dier in dolle vaart de plaats der ramp achter zich liet en de baan naar de stad, die uren en uren afgelegd was, opreed...

Toen het paard in vollen draf een langen weg had afgelegd, en alle gevaar voor den planterszoon geweken was, matigde hij de vlucht van het rijdier en hield het eindelijk staan...

Het was bedekt met zweet en het schuim. plakte aan zijn muil...

Calchas nam mij van het ros, plaatste mij voor zich en beschouwde mij een lange wijl, als zag hij mij voor de eerste maal en wilde hij weten wie ik was...

Ik zie hem nog altijd zoo voor mij staan...

Hij had de wenkbrauwen gefronst en een schrikaanjagende uitdrukking lag op zijn geelaat.

Met gebalde vuisten stond hij daar en ik geloof dat hij er een oogenblik aan gedacht heeft, het kind op dezelfde wijze naar de eeuwigheid te zenden als hij met de moeder en den vader gedaan had...

Een grijnslach vertrok zijn mond en op ruwen toon, dien hij te vergeefs wilde verzachten, sprak hij mij toe:

— Blijf hier op mij wachten... Ik kom straks hier terug...

Hij sprong te paard, gaf zijn ros de spoor en verdween uit het zicht, zonder nog eens naar mij om te kijken...

Hoe klein ik ook was, begreep ik wat er gebeurde, wat er mij te wachten stond...

De meester liet mij in deze wildernis, waar dagen en dagen, weken en weken geen menschelijk wezen verscheen, aan mijn lot over... Dat had te beduiden dat ik zou rondzwerven tot honger en dorst mij zouden dooden...

Er was geen hoop op redding...

Ik besepte dat volkomen en begon overvloedig te weenen...

Maar ik was een roodhuid en na korten tijd nam ik het besluit den weg op te gaan, in de richting die de ruitser genomen had en voort te stappen zoolang mijne kleine beenen mij dragen zouden...

Ik heb mij altijd te vergeefs afgevraagd wat er in het hart, of beter gezegd in den geest van Calchas was omgegaan, want een hart bezit hij niet... Had zijn geweten gesproken? Deze vraag moet ieder doen glimlachen die den onverlaat kent... Een geweten is een prachttikel dat hij er niet op nahoudt... Is er toen toch een straaltje menschelijk gevoel in hem geslopen, tegen zijn wil en dank?... Had hij een doel, dat ik nooit gegist heb, nog niet ken?

Ik weet het niet, maar toen ik een geruimen tijd gegaan had, zag ik tot mijne groote blijdschap in de verte een ruitser opdagen...

Met versnelden stap ging ik hem te gemoet en toen hij naderde zag ik dat het Calchas de Real was...

Een oogenblik dacht ik er aan in het kreupelhout te springen en te trachten de vlucht te nemen in het woud, want de vrees kwam in mij op dat hij terugkeerde om mij te dooden...

Bij mij gekomen, sprong hij van zijn ros, greep mij bij de armen, tilde mij op en, zoo waar als ik het hier verhaal, zoende hij mij op het voorhoofd...

Tranen stonden in zijne oogen en op zeer zachten toon zei hij :

— Ge ziet dat ik woord houd... Ik houd zeer veel van u, kleine tijgerkat... We rijden samen naar de stad.

Hij plaatste mij weer voor zich op het dier en vierklauwens reden wij naar de stad...

Een kind is spoedig gewonnen voor hen die het met zachtheid behandelen en van dien stond af voelde ik voor den man eene oprechte genegenheid, die slechts dan onmiddellijk is weggeslonken, om vervangen te worden door een hevigen haat, wanneer ik in aanraking kwam met een man van mijnen stam, die mijn meester onder zijne ware gedaante afschilderde...

Calchas de Real deed voor mij al wat hij voor den kleinen roodhuid doen kon.

Ik werd opgevoed in het huis van mijnen meester, die in de eerste dagen niet te veel scheen te bezitten en maar armoedig leefde, maar na eene reis in het binnenland voor eene groote fortuin edelsteenen medebracht en na enkele andere reizen een groot vermogen bezat, dat hem toeliet een paleis te betrekken...

Het was natuurlijk de schatplaats der Indianen welke hem de steenen opleverde...

Hoe was hij er in gelukt het geheim machtig te worden?

Het was niet aan te nemen, dat hij mijne moeder gevolgd was, toen zij naar de bergplaats toog, want dan had hij haar niet moeten aanvallen op den terugtocht, om haar te dwingen hem dan nog bekend te maken en haar te dooden in de woede welke hem had aangegrepen als zij weigerde aan zijn wensch gevolg te geven...

Zoo had de stervende het toch verklaard...

Of wist Calchas toen reeds hoe hij naar de schatkamer gaan kon en heeft hij den moord

gepleegd om alleen de bezitter van het geheim te wezen?

Wij zullen dat wellicht te weten komen als de moordenaar in mijne macht zal wezen en ik hem zal martelen, want dat zal ik doen, om hem te doen zeggen wat ik weten wil.

Ik bleef bij hem in het paleis en werd er behandeld als het kind van den huize, hetgeen ieder verwonderde, omdat ik een roodhuid was...

En weet ge wat Calchas verklaarde, als de menschen hun verbazing te kennen gaven over zijne handelwijze jegens mij?

— Ik heb veel gehouden van de ouders van den jongen en daarom draag ik er zulke zorg voor...

Kon het cynieker?

Ik werd opgevoed als een kind uit den hoo-gen stand, de wetenschap werd mij door verschillende professors toebedeeld en alle ander onderricht, dat een rijke menschenkind te Rio de Janeiro kon ontvangen werd mij in ruime mate toegemeten...

Dom was ik niet, want ik behoor tot het edel ras der roodhuiden, dat slechts nog in klein aantal tusschen onze menschen bestaat, en ik werd een welopgevoed en onderlegd jongeling, die zich overal kan voordoen...

Toen ik negentien jaar was geworden trad ik in dienst van Calchas, dat is te zeggen ik werd zijn vertrouwd kamerdienaar, als ik het zoo noemen mag, want ik was tevens zijn secretaris voor de meest geheime zaken.

Rond dezen tijd was het de eerste maal dat ik hem mocht vergezellen op zijne reis naar het binnenland en den weg naar de verzamel-plaats van de schatten der Indianen leerde kennen...

Vroeger begaf Calchas zich slechts vergezeld door een man naar dat oord...

Het was een Portugees, die zeer jong in zijn dienst was getreden, ik geloof in de keuken van het jacht, en die een zeer sterk gespierden kerel was geworden en daarbij groote hoedanigheden bezat om met den meester op reis te gaan en niets te verraden van hetgeen hij zag: de man was stom en doof, kon lezen noch schrijven...

Waarom nam Calchas mij mede?

Dat is zoo min uit te leggen als gansch zijn optreden tegenover mij...

Er werd in de kringen waar mijn meester zich bewoog en het goud met kwistige handen uitwierp, verteld dat reeds veel lieden gepoogd hadden Calchas te volgen als hij naar

zijn diamantvelden toog, zooals men zijn schatplaats noemde, om het geheim te ontdekken, maar hoe talrijk zij ook waren, hoe zij ook hun tocht hadden op touw gesteld, zij keerden niet meer weer...

Waarschijnlijk geraakten zij verdoold. kwamen in de onbekende streken om, door wilde dieren verscheurd of van ontberingen gestorven... Er was geen ander reden te vinden, want het was niet aan te nemen dat Calchas en zijn gezelschap een soms talrijke groep vastberaden mannen konden dooden...

Als ik hem vergezelde, met den Portugees, werd mij alles duidelijk gemaakt...

Te paard trokken wij af en reden een paar dagen langs min of meer gebaande wegen. Wij ontmoetten er geen sterveling.

Den vooravond van den tweeden dag bleven wij rust nemen in een soort kamp, bestaande uit eenige tenten, zooals de Indianen er plaatsden, waar wij voedsel vonden, maar geen mensch te bespeuren was...

Wij brachten er den nacht door en in den vroegen morgen werd ik gewekt door een schrill gefluit...

Het was mijn meester die op een heuveltje stond en, de vingers in den mond, dat snijdend geluid voortbracht...

Herhaalde malen liet hij het hooren en na eenigen tijd klonk ons uit de verte hetzelfde gefluit tegen...

Een kwaartuurs hoogstens nadien vernamen wij het getrappel van paarden op den harden grond en een tiental roodhuiden verschenen voor ons, sprongen van hun ros en bogen diep voor mijnen meester, de armen over de borst gekruist...

Hij sprak met hen en wij stegen te paard en vervolgden onzen weg, met de Indianen als achterhoede...

Toen wij door het woud waren gereden, langs wegen waar wij met moeite achter malkaar een doortocht konden vinden, zoo smal liepen ze langs boomen die met slingerplanten als een muur vormden, kwamen wij aan eene open plaats in den ondoordringbaren boschbouw gelegen...

Wij stegen allen af, de meester sprak nog eenige woorden met de roodhuiden, die hem weer den groet voor den heerscher brachten, en, terwijl wij te voet een weg opgingen, Calchas, de Portugees en ik, zetten de roodhuiden zich bij den ingang van het pad neder...